

Folketingets Miljø- og Fødevareudvalg
Christiansborg
1240 København K

Den 14. december 2020

Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeris besvarelse af spørgsmål nr. 136 til L 77, forslag til lov om aflivning af og midlertidigt forbud mod hold af mink, stillet den 1. december 2020 af Karsten Lauritzen (V) og Erling Bonnesen (V).

Spørgsmål nr. 136 til L 77

”Ministeren bedes kommentere København Furs hørings svar, jf. L 77 – bilag 11.”

Svar

Jeg skal indledningsvis slå fast, at lovforslaget, herunder det fremsatte lovforslags § 7, stk. 2 (nu § 8, stk. 3), der vedrører adgangen til erstatning for tab som følge af det midlertidige forbud mod hold af mink i lovforslagets § 1, stk. 1, omfatter alle minkavlere. Dette gælder også minkavlere, hvis besætninger er aflivet med hjemmel i lov om hold af dyr og efter bekendtgørelsen om COVID-19 hos pelsdyr.

København Fur anfører i deres hørings svar, at lovforslaget ikke anerkender, at forbuddet mod minkavl og nedslagningen af samtlige mink udgør ekspropriation, og at minkavlerne ifølge det fremsatte lovforslags § 7, stk. 1, og bemærkningerne hertil som altovervejende udgangspunkt alene kompenseres efter lov om hold af dyr, § 56, stk. 1, der ikke giver ret til fuld erstatning.

Det bemærkes, at det fremsatte lovforslag § 7, stk. 1 (nu § 8, stk. 1), vedrører erstatning for aflivede dyr uden for smittezonerne og det driftstab, der umiddelbart følger af aflivningen, herunder erstatning for avlsdyrsværdien. Det fremgår endvidere af afsnit 2.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger, at der lægges der op til at yde erstatning på samme vilkår som efter lov om hold af dyr, dvs. en erstatning svarende til dyrenes eller produkternes værdi samt erstatning til fuld dækning af det herved opståede driftstab. Det fremgår endvidere, at det ved beregningen af denne erstatning er tilsigtet, at den erhvervsdrivende stilles som ved ekspropriation.

Jeg er opmærksom på, at mink, der er aflivet med hjemmel i lov om hold af dyr, er omfattet af bekendtgørelse nr. 1323 af 26. november 2015 om erstatning og udgifter ved bekæmpelse og forebyggelse af husdyrsygdomme, og at der for så vidt angår smittede mink ikke ydes fuld erstatning.

Jeg kan endvidere bemærke, at jeg har stillet et ændringsforslag til lovforslaget om at ændre bestemmelsen i lovforslagets § 7, stk. 1 (nu § 8, stk. 1), til en bemyndigelsesbestemmelse, hvorefter der også er mulighed for at fastsætte regler om yderligere erstatning og kompensation til samtlige besætninger, hvis mink er aflivet som følge af COVID-19.

Regler om øvrig erstatning og kompensation for minkavlerne, herunder for langsigtede driftstab m.v., som følge af forbuddet, jf. lovforslagets § 1, stk. 1, fastsættes i medfør af det fremsatte lovforslags § 7, stk. 2 (nu § 8, stk. 3).

Kopenhagen Fur foreslår i deres høringssvar, at det fastslås klart i lovforslaget, at det i § 1, stk. 1, nævnte forbud og nedslagningen af samtlige mink i Danmark udgør ekspropriation, og at enhver minkavler, der berøres heraf, har ret til fuld erstatning.

Som det fremgår af afsnit 2.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger er det vurderingen, at det foreslåede midlertidige forbud mod hold af mink til og med 31. december 2021 ikke i almindelighed vil udgøre et ekspropriativt indgreb over for de erhvervsdrivende. Det kan imidlertid ikke udelukkes, at den foreslåede ordning vil kunne udgøre et ekspropriativt indgreb over for konkrete erhvervsdrivende. Det bemærkes i den forbindelse navnlig, at der knytter sig en vis usikkerhed til omstændighederne efter udløbet af det foreslåede midlertidige forbud, herunder om det i praksis kan vise sig uforholdsmæssigt vanskeligt eller umuligt for nogle af de erhvervsdrivende, som på dette tidspunkt ønsker at genoptage erhvervet, at genetablere virksomheden inden for en rimelig tidshorisont efter ophør af det midlertidige forbud. Det fremgår endvidere af de specielle bemærkninger til det fremsatte lovforslags § 7 (nu § 8), at der vil blive fastsat regler om, at der i tilfælde af ekspropriation ydes fuldstændig erstatning. Det kan hertil bemærkes, at retten til fuld erstatning i forbindelse med ekspropriative indgreb tillige følger direkte af grundlovens § 73, stk. 1.

Jeg skal i forlængelse heraf fremhæve, at regeringen lægger op til en model, hvor minkavlerne – uanset om den foreslåede ordning over for den enkelte vil udgøre et ekspropriativt indgreb eller ej – skal ydes fuldstændig erstatning efter de samme principper og vilkår.

Med hensyn til Kopenhagen Furs bemærkninger til typer af erstatninger som følge af aflivningen af mink og det midlertidige forbud mod hold af mink, herunder spørgsmålet om totalekspropriation, skal jeg bemærke, at der fortsat er politiske forhandlinger om erstatning og kompensation til minkbranchen og følgeerhverv, og jeg kan derfor ikke på nuværende tidspunkt oplyse, hvad der kommer til at indgå i en endelig aftale om erstatning og kompensation, herunder den konkrete erstatningsmodel.

Med hensyn til erstatning til minkavlsafhængige følgeerhverv, som fx Kopenhagen Fur, har jeg – herunder som en del af politisk aftale af 16. november 2020 mellem regeringen og Radikale Venstre, SF, Enhedslisten og Alternativet om aflivning og midlertidigt forbud mod hold af mink – stillet et ændringsforslag til lovforslagets § 7 (nu § 8) om, at der også skal kunne fastsættes regler om erstatning og kompensation til følgeerhverv, der i det væsentlige er afhængige af minkavl for at kunne drive virksomhed.

For så vidt angår tempobonus anfører Kopenhagen Fur i deres høringssvar, at tempobonusserne ikke udgør en del af den erstatning, som minkavlerne har ret til, da der alene er tale om et vederlag til minkavlerne for den helt ekstraordinære og meromkostningskrævende hurtige aflivning, som er foretaget.

Jeg kan hertil bemærke, at tempobonus og yderligere bonus efter lovforslagets § 3 ikke er en del af erstatningen efter § 7 (nu § 8). Tempobonusordningen er tænkt som en incitamentsordning til at aflive mink hurtigt af hensyn til folkesundheden under den igangværende pandemi – men tempobonus har som udgangspunkt ikke karakter af konkret aflønning. Tempobonusordningen drøftes på nuværende tidspunkt med EU-Kommissionen i forhold til EU's statsstøtteregler.

Jeg kan desuden bemærke, at jeg har stillet ændringsforslag til lovforslaget om, at der kan fastsættes regler om, at visse omkostninger i forbindelse med minkavlernes aflivning af mink efter lovforslagets § 2, stk. 1, kan afholdes af staten. Bemyndigelsen omfatter ekstraordinære og rimelige omkostninger, der er forbundet med de særlige omstændigheder ved aflivning af hele besætninger, herunder besætninger hvor også avlsdyr aflives, og som minkavlere ikke ellers ville have haft, f.eks. omkostninger til ekstra frysekapacitet, oplagring m.v.

Jeg har desuden stillet et ændringsforslag om, at staten kan afholde udgifter i forbindelse med aflivning af mink til eksempelvis destruktion, bortskaffelse, rengøring, desinfektion, administration m.v.

Med hensyn til København Furs bemærkninger i høringssvaret om taksation og oprettelse af særlige minktaksationskommissioner, kan jeg bemærke, at det fremsatte lovforslags § 7, stk. 3 (nu § 8, stk. 4), indeholder en bemyndigelse til at fastsætte regler om oprettelse af myndigheder, der skal behandle sagerne, og efter forhandling med transportministeren fastsætte regler om, at sagerne helt eller delvis skal behandles efter reglerne i lov om fremgangsmåden ved ekspropriation vedrørende fast ejendom. Der er tale om en bred bemyndigelse, som giver mulighed for at fastsætte disse regler ud fra blandt andet de behov, som resultaterne af de politiske forhandlinger om erstatning og kompensation giver anledning til. Jeg har noteret mig København Furs bemærkninger om sammensætningen af sådanne taksationskommissioner m.v., som jeg vil tage med i de videre overvejelser.

Rasmus Prehn

/

Paolo Drostby